

Sygn. akt V KK 421/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Buliński

w sprawie **M.K.**

skazanego za przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 12 kk oraz art. 91 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 27 lutego 2017 r.

kasacji, wniesionej przez obrońców skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 września 2016 r., sygn. akt II AKa .../16

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w [...]

z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt XVI K .../14,

1. oddała kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
skazanego.**

UZASADNIENIE

M.K. został uznany przez Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 29 października 2015 r. (sygn. akt XVI K .../14) winnym tego, że:

I. w okresie od marca 2000 roku do października 2000 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nakłonił P.G. - pracownika firmy R., zatrudnionego na stanowisku specjalisty ds. marketingu a następnie kierownika sprzedaży, będącego osobą uprawnioną do wystawiania dokumentów niezbędnych do zawierania umów kupna sprzedaży, leasingu i innych przenoszących prawo własności i posiadania produkowanych w firmie R. naczep, do wystawienia faktur kupna sprzedaży, dokumentów homologacji na nieistniejące naczepy, które

następnie zostały przedłożone w Europejskim Funduszu Leasingowym SA, co doprowadziło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez w/w Fundusz w kwocie łącznie co najmniej 2.020.000 zł;

- w dniu 11 kwietnia 2000 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nakłonił P.G. - pracownika firmy R., zatrudnionego na stanowisku specjalisty ds. marketingu a następnie kierownika sprzedaży, będącego osobą uprawnioną do wystawiania dokumentów niezbędnych do zawierania umów kupna sprzedaży, leasingu i innych przenoszących prawo własności i posiadania produkowanych w firmie R. naczep, do wystawienia faktur kupna sprzedaży, dokumentów homologacji na nieistniejące naczepy, które następnie zostały przedłożone w firmie F. sp. z o.o., co doprowadziło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez w/w spółkę w kwocie co najmniej 386.640 złotych;

- w dniu 10 kwietnia 2000 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nakłonił P.G. - pracownika firmy R., zatrudnionego na stanowisku specjalisty ds. marketingu a następnie kierownika sprzedaży, będącego osobą uprawnioną do wystawiania dokumentów niezbędnych do zawierania umów kupna sprzedaży, leasingu i innych przenoszących prawo własności i posiadania produkowanych w firmie R. naczep, do wystawienia faktur kupna sprzedaży, dokumentów homologacji na nieistniejące naczepy, które następnie zostały przedłożone w firmie B. sp. z o.o., co doprowadziło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez w/w spółkę w kwocie co najmniej 232.885,80 złotych;

- w dniu 11 kwietnia 2000 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nakłonił P.G. - pracownika firmy R., zatrudnionego na stanowisku specjalisty ds. marketingu a następnie kierownika sprzedaży, będącego osobą uprawnioną do wystawiania dokumentów niezbędnych do zawierania umów kupna sprzedaży, leasingu i innych przenoszących prawo własności i posiadania produkowanych w firmie R. naczep, do wystawienia 22 faktur kupna sprzedaży, dokumentów homologacji na nieistniejące naczepy, które następnie zostały przedłożone w firmie D. sp. z o.o. z/s , co doprowadziło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez w/w spółkę w kwocie co najmniej 2.127.422 złotych;

- w dniu 13 czerwca 2000 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nakłonił P.G. - pracownika firmy R., zatrudnionego na stanowisku specjalisty ds. marketingu a następnie kierownika sprzedaży, będącego osobą uprawnioną do wystawiania dokumentów niezbędnych do zawierania umów kupna sprzedaży, leasingu i innych przenoszących prawo własności i posiadania produkowanych w firmie R. naczep, do wystawienia trzech faktur kupna sprzedaży, dokumentów homologacji na nieistniejące naczepy, które następnie zostały przedłożone w firmie D. sp. z o.o. z/s , co doprowadziło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez w/w spółkę w kwocie co najmniej 294.576,96 złotych i przyjmując, iż czynów tych dopuścił się w krótkich odstępach czasu w podobny sposób, tj. popełnienia w ramach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k. przestępstw z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i za ciąg ten na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu kary 1 roku pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 100 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda z nich;

II. w dniu 10 kwietnia 2000 roku, w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd upoważnionego przedstawiciela B. sp. z o.o. co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy rabatowej oraz zamiaru zawarcia kolejnych umów rabatowych na produkcję kolejnych naczep marki R. i możliwości ich wytworzenia, doprowadził pokrzywdzoną spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 232.885,80 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 294 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 100 stawek dziennych w wysokości po 100 stawek dziennych każda z nich;

III. w okresie od kwietnia 2000 roku do lipca 2000 roku w G., działając w krótkich odstępach czasu w realizacji z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd upoważnionego przedstawiciela firmy D. sp. z o.o. co do istnienia i dostarczenia 22 naczep marki R., co miało nastąpić w realizacji zawartej w dniu 18 kwietnia 2000 roku umowy ramowej leasingu, doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia

mieniem w kwocie co najmniej 2.127.422,00 złotych na szkodę D. z/s , przy czym czynu tego dopuścił się w stosunku do mienia znacznej wartości;

- w okresie od 11 kwietnia 2000 roku do 29 stycznia 2001 roku w G., działając w realizacji z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd co do istnienia i odebrania przez firmę P.K. reprezentowaną przez M.W. 5 naczep marki R., doprowadził pokrzywdzonego F. sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie co najmniej 386.640,00 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w stosunku do mienia w znacznych rozmiarach;

- w okresie od 13 czerwca 2000 roku do 30 września 2000 roku w G., działając w realizacji z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd upoważnionego przedstawiciela firmy D. sp. z o.o. co do istnienia i dostarczenia trzech naczep marki R. do firmy P. K., reprezentowanej przez M.W., doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie co najmniej 294.576,96 złotych na szkodę D. z/s , przy czym czynu tego dopuścił się w stosunku do mienia znacznej wartości i przyjmując, iż czynów tych dopuścił się w krótkich odstępach czasu w podobny sposób, tj. popełnienia w ramach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k. przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za ciąg ten na podstawie art. 294 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu kary 3 lat pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 300 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda;

IV. w dniu 26 września 2000 roku w G. przywłaszczył powierzone mu mocą zawartej umowy z firmą D. sp. z o.o. z/s , w dniu 24 czerwca 1999 roku umowy leasingu samochód osobowy marki Mercedes ML 320 [...], czym działał na szkodę D. sp. z o.o. z/s , powodując straty w kwocie co najmniej 232.470,00 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w stosunku do mienia znacznej wartości, tj. popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 294 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu kary 1 roku pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 100 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda oraz na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu M.K. kary pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył mu kary łączne 4 lat

pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 450 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda, zaliczając na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres faktycznego pozbawienia wolności od 14 maja 2002 roku do 7 sierpnia 2002 roku.

Nadto uniewinnił oskarżonego M.K. od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 284§2 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k., polegającego na tym, że w okresie od 21 grudnia 2000 roku do 19 stycznia 2001 roku w G., przywłaszczył mienie w kwocie co najmniej 242.527,70 złotych w ten sposób, że zakupił w firmie D. SA opony i felgi łącznej wartości co najmniej 242.572,70 złotych, której to nie uiścił a zakupionego towaru nie zwrócił, czym działał na szkodę firmy D. SA, przy czym czynu tego dopuścił się w stosunku do mienia znacznej wartości.

Wyrok ten zaskarżył prokurator oraz obrońcy w częściach skazujących obu oskarżonych.

Obrońca oskarżonego M.K. sformułował wobec wyroku następujące zarzuty:

- obraży art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, przejawiającą się w dowolnej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniemi wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym w szczególności dokumentów (zwłaszcza wskazanych w poszczególnych zarzutach aktu oskarżenia), wyjaśnień oskarżonego M.K. (w tym pisemnej odpowiedzi M.K. na akt oskarżenia) i zeznań świadków [...] - która doprowadziła w konsekwencji Sąd do poczynienia błędnych ustaleń, że M.K.:

a) nakłonił P.G. do wystawienia faktur kupna sprzedaży oraz dokumentów homologacji na nieistniejące naczepy albowiem z przeprowadzonych w przedmiotowym procesie dowodów nie wynika, aby oskarżony podjął jakiekolwiek działania (i to w zamiarze bezpośrednim) mające spowodować wystawienie przez P. G. faktur kupna sprzedaży oraz dokumentów homologacji na nieistniejące naczepy a nadto naczepy te były „w produkcji” a więc nie były to naczepy nieistniejące a tym samym w dokumentach tych nie poświadczono nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne tym bardziej że, jak ustalił to Sąd I Instancji, rzeczne faktury wystawiał nie P. G. a L. G.,

b) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd upoważnionych przedstawicieli firmy D. Sp. z o. o. co do istnienia i dostarczenia naczep marki R. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem D. Sp. z o. o. albowiem z przeprowadzonych w przedmiotowym procesie dowodów nie wynika, aby oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz aby wprowadził on w błąd upoważnionych przedstawicieli firmy D. Sp. z o. o. co do istnienia i dostarczenia naczep marki R.,

c) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd upoważnionego przedstawiciela B. Sp. z o. o. co do zamiaru zawarcia umów rabatowych na produkcję kolejnych naczep marki R. i możliwości ich wytworzenia, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem B. Sp. z o. o. albowiem z przeprowadzonych w przedmiotowym procesie dowodów nie wynika, aby oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz aby wprowadził w błąd upoważnionego przedstawiciela B. Sp. z o. o. co do zamiaru zawarcia umów rabatowych na produkcję kolejnych naczep marki R. i możliwości ich wytworzenia,

d) w dniu 26 września 2000 r. przywłaszczył powierzony mu mocą zawartej z firmą D. Sp. z o.o. z siedzibą w dniu 24 czerwca 1999 r. umowy leasingu samochód osobowy marki Mercedes ML 320 w sytuacji, gdy Sąd I Instancji nie ustalił (i czego w toku procesu także nie wykazano), aby oskarżony przejawiał wolę włączenia samochodu osobowego marki Mercedes ML 320 do swego majątku bądź postąpienia z nim jak z własnym,

- rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec oskarżonego jednostkowych kar grzywny i kar pozbawienia wolności a także kary łącznej, przejawiającej się w wymierzeniu oskarżonemu sankcji rażąco zbyt surowych, które to sankcje jawią się w ocenie społecznej jako niesprawiedliwe,

wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie tego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w [...] do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 6 września 2016 r. (sygn. akt II AKa .../16) zmienił wobec oskarżonego M.K. wyrok w ten sposób, że :

- do wszystkich przestępstw przypisanych oskarżonemu zastosował na podstawie art. 4§1 k.k. Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w latach 2000 i 2001 w datach ich popełnienia;

- uchylił orzeczenie o karach łącznych wymierzonych oskarżonemu M.K. w punkcie 6;

- przyjął, że przestępstwo przypisane oskarżonemu M.K. w punkcie 1, a dotyczące czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku zostało popełnione w woj. łódzkim i za przestępstwo to na podstawie art. 19§2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierza mu kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych w wysokości po 50 (pięćdziesiąt) zł każda;

- przyjął, że czyny opisane w punktach II i IV części wstępnej wyroku, a przypisane oskarżonemu M.K. w punktach 1 i 2, stanowią jedno przestępstwo, polegające na tym, że w dniu 10 kwietnia 2000 r. w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem nakłonił P.G. - pracownika firmy R., zatrudnionego na stanowisku specjalisty ds. marketingu, a następnie kierownika sprzedaży, będącego osobą uprawnioną do wystawiania dokumentów niezbędnych do zawierania umów sprzedaży, leasingu i innych przenoszących prawo własności i posiadania produkowanych w firmie R. naczep, do wystawienia faktur kupna - sprzedaży, dokumentów homologacji na nieistniejące naczepy, które następnie przedłożył w firmie B. sp. z o.o., wprowadzając w błąd upoważnionego przedstawiciela tego podmiotu co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy rabatowej oraz zamiaru zawarcia kolejnych umów rabatowych na produkcję kolejnych naczep marki R. i możliwości ich wytworzenia, wskutek czego doprowadził pokrzywdzoną spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 232.885,80 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w stosunku do mienia znacznej wartości;

- przyjął iż czyny opisane w punktach III i VII części wstępnej wyroku, a przypisane oskarżonemu M.K. w punktach 1 i 3, stanowią jedno przestępstwo, polegające na tym, że w okresie od 11 kwietnia 2000 r. do 29 stycznia 2001 r. w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem nakłonił P.G. - pracownika firmy R., zatrudnionego na

stanowisku specjalisty ds. marketingu, a następnie kierownika sprzedaży, będącego osobą uprawnioną do wystawiania dokumentów niezbędnych do zawierania umów sprzedaży, leasingu i innych przenoszących prawo własności i posiadania produkowanych w firmie R. naczep, do wystawienia faktur kupna - sprzedaży, dokumentów homologacji na nieistniejące naczepy, które następnie przedłożył w firmie F. sp. z o.o., wprowadzając w błąd upoważnionego przedstawiciela tego podmiotu co do istnienia i odebrania przez firmę P.K. reprezentowaną przez M.W. 5 naczep marki R., wskutek czego doprowadził pokrzywdzonego F. Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 386.640,00 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w stosunku do mienia znacznej wartości;

- czyny opisane w punktach V i VI części wstępnej wyroku, a przypisane oskarżonemu M.K. w punktach 1 i 3, stanowią jedno przestępstwo, polegające na tym, że w okresie od kwietnia 2000 r. do lipca 2000 r. w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem nakłonił P.G. - pracownika firmy R., zatrudnionego na stanowisku specjalisty ds. marketingu, a następnie kierownika sprzedaży, będącego osobą uprawnioną do wystawiania dokumentów niezbędnych do zawierania umów sprzedaży, leasingu i innych przenoszących prawo własności i posiadania produkowanych w firmie R. naczep, do wystawienia 22 faktur kupna - sprzedaży, dokumentów homologacji na nieistniejące naczepy, które następnie przedłożył w firmie D. sp. z o.o. z/s, wprowadzając w błąd upoważnionego przedstawiciela tego podmiotu co do istnienia i dostarczenia 22 naczep marki R., co miało nastąpić w realizacji zawartej w dniu 18 kwietnia 2000 r. umowy ramowej leasingu, wskutek czego doprowadził pokrzywdzoną spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.127.422,00 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w stosunku do mienia znacznej wartości,

- uznał czyny opisane w punktach VIII i IX części wstępnej wyroku, a przypisane oskarżonemu M.K. w punktach 1 i 3, za jedno przestępstwo, polegające na tym, że w okresie od 13 czerwca 2000 r. do 30 września 2000 r. w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem nakłonił P.G. - pracownika firmy R., zatrudnionego na

stanowisku specjalisty ds. marketingu, a następnie kierownika sprzedaży, będącego osobą uprawnioną do wystawiania dokumentów niezbędnych do zawierania umów sprzedaży, leasingu i innych, przenoszących prawo własności i posiadania produkowanych w firmie R. naczep, do wystawienia trzech faktur kupna - sprzedaży, dokumentów homologacji na nieistniejące naczepy, które następnie przedłożył w firmie D. sp. z o.o. z/s , wprowadzając w błąd upoważnionego przedstawiciela tego podmiotu co do istnienia i dostarczenia przedmiotów umów leasingu w postaci trzech naczep marki R. do firmy P. K., reprezentowanej przez M.W., wskutek czego doprowadził pokrzywdzoną spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie co najmniej 294.576,96 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w stosunku do mienia znacznej wartości i przyjmując kwalifikację prawną każdego z tych przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz popełnienie ich w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k., za ciąg ten na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierzył oskarżonemu M.K. kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 300 (trzysta) stawek dziennych w wysokości po 50 (pięćdziesiąt) zł każda z nich;

- co do czynu przypisanego oskarżonemu M.K. w punkcie 4 przyjął, iż przestępstwo to zostało popełnione w województwie łódzkim w dniu 26 września 2001 r., numer rejestracyjny przywłaszczonego samochodu to „WZI ...”, a numer umowy leasingu to „...” oraz obniżył wysokość stawki dziennej grzywny orzeczonej oskarżonemu za to przestępstwo do kwoty 50 (pięćdziesięciu) zł;

- na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego M.K. kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył mu kary łączne 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na podstawie art. 63 § 1 k.k. na ich poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w niniejszym postępowaniu od 14 maja 2002 r. do 7 sierpnia 2002 r. oraz grzywny w liczbie 400 (czterysta) stawek dziennych w wysokości po 50 (pięćdziesiąt) zł każda z nich;

- uchylił zawarte w punkcie 13, orzeczone wobec oskarżonego środki karne obowiązku naprawienia szkód na rzecz Europejskiego Funduszu Leasingowego SA, na rzecz D. sp. z o.o. z/s oraz na rzecz M. sp. z o.o. (następcy B. sp. z o.o.);

- w treści orzeczonego w punkcie 13 środka karnego obowiązku solidarnego naprawienia szkody na rzecz F. sp. z o.o. w miejsce nazwy podmiotu „F. sp. z o.o.” wpisał podmiot „M. sp. z o.o. z/s”;

a w pozostałej części utrzymał orzeczenie sądu I instancji w mocy.

Od wyroku Sądu II instancji wpłynęły do Sądu Najwyższego 2 kasacje obrońców, ustanowionych przez M.K..

Adwokat A. R. zarzucił skarżonemu orzeczeniu rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia - a mianowicie 457 § 1 k.p.k. w zw. z 176 k.p.k. w zw. z art. 16 k.p.k. - poprzez niepełną ocenę zarzutów zawartych w punkcie I apelacji obrońcy, spowodowaną błędnym uznaniem przez Sąd II instancji, że pismo znajdujące się na k. 10.077 - 10.129 zawierające obszernie wyjaśnienia oskarżonego stanowi jedynie pismo procesowe w postaci odpowiedzi oskarżonego na akt oskarżenia i jest wyrazem jego stanowiska w sprawie.

Adwokat P. K. zarzucił natomiast rażące naruszenie:

- art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., przez pozbawione wymaganego uzasadnienia, a przez to dowolne i nieobiektywne, zanegowanie oceny dowodów dokonanej w sądzie pierwszej instancji co do złożonego przez skazanego, pisma, zawierającego uzupełnienie jego wyjaśnień wielokrotnie składanych zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i sądowym - w zakresie wiedzy szczegółowej;

- art. 424 w zw. z art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. - poprzez wadliwą kontrolę odwoławczą zarzutu I skargi apelacyjnej polegającą na tym, iż sąd II instancji uznał, że pisemne wyjaśnienia skazanego, znajdujące się na k. 10.077 - 10.129 nie mogą stanowić dowodu, gdyż są one dowodem wyłącznie w trybie art. art. 176 § 1 k.p.k. zatem ocena tychże dokonana przez Sąd I instancji była w ogóle bezcelowa.

W odpowiedzi na kasacje Prokurator Okręgowy w [...] wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W apelacji obrońca zarzucił wyrokowi sądu pierwszej instancji obrazę przepisów postępowania (art. 7 w zw. z art. 4 k.p.k.), która doprowadziła Sąd do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych. Owa obraza przepisów postępowania, zdaniem skarżącego, przejawiała się w dowolnej ocenie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień tego oskarżonego, „w tym pisemnej odpowiedzi M. K. na akt oskarżenia”.

Z tej apelacji wynika, że skarżący uznaje, iż Sąd orzekający dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o materiał dowodowy, w którym znajdowała się również pisemna odpowiedź oskarżonego na akt oskarżenia. Zarzuca jedynie, że ocena takiego materiału dowodowego została dokonana dowolnie.

W kasacjach obrońcy zarzucili sądowi odwoławczemu obrazę przepisów postępowania (art. 457 § 1 k.p.k. w zw. z art. 16 k.p.k.): „poprzez niepełną ocenę zarzutów zawartych w punkcie I apelacji obrońcy, spowodowaną błędnym uznaniem przez Sąd II instancji, że pismo znajdujące się na k. 10.077 - 10.129 zawierające obszernie wyjaśnienia oskarżonego stanowi jedynie pismo procesowe w postaci odpowiedzi oskarżonego na akt oskarżenia i jest wyrazem jego stanowiska w sprawie, co oznacza, że Sąd I instancji nie miał obowiązku oceniania jako dowodu wskazanego wyżej pisma, przy czym Sąd II instancji uznał tak pomimo, że Sąd I instancji nie pouczył oskarżonego o tym, że sporządzone przez niego pismo nie będzie przedmiotem rozważań Sądu” oraz „art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., przez pozbawione wymaganego uzasadnienia, a przez to dowolne i nieobiektywne, zanegowanie oceny dowodów dokonanej w sądzie pierwszej instancji co do złożonego przez skazanego pisma, zawierającego uzupełnienie jego wyjaśnień wielokrotnie składanych zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i sądowym - w zakresie wiedzy szczegółowej i art. 424 w zw. z art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez wadliwą kontrolę odwoławczą zarzutu I skargi apelacyjnej polegające na tym, iż sąd II instancji uznał, iż pisemne wyjaśnienia skazanego, znajdujące się na k. 10.077 - 10.129 nie mogą stanowić dowodu, gdyż są one dowodem wyłącznie w trybie art. art. 176 § 1 k.p.k. zatem ocena tychże dokonana przez Sąd I instancji była w ogóle bezcelowa”.

W świetle powyższego zauważyć należy, że to skarżący winni zdecydować, co w apelacji zarzucali sądowi pierwszej instancji, czy dokonał on oceny pisma

oskarżonego (k. 10.077 – 10.129) czy też nie dokonał takiej oceny (sprzeczność w samej kasacji adw. P. K., jak też z kasacją adw. A. R., a zwłaszcza z zarzutami podniesionymi w apelacji). To w apelacji obrońca tego oskarżonego nazwał pismo oskarżonego z k. 10.077 – 10.129 jako pisemną odpowiedź oskarżonego na akt oskarżenia.

Dodać należy i to, że sąd odwoławczy szeroko, wręcz drobiazgowo odniósł się do apelacji obrońcy tego oskarżonego na k. 9 – 28 i 34 – 38 wskazując dlaczego nie podzielić stanowiska skarżącego. Sąd odwoławczy jedynie niejako na marginesie zauważył, że sąd orzekający nie miał obowiązku oceniać wspomnianego pisma oskarżonego jako jego wyjaśnień, co jest oczywistością, bowiem w świetle nowelizacji obowiązującego kodeksu postępowania karnego z dnia 1 lipca 2003 r., przestał obowiązywać art. 176 § 4 k.p.k. dopuszczający, w ramach wyjątku, możliwość składania przez oskarżonego pisemnych wyjaśnień na etapie jurysdykcyjnym. Tym niemniej sąd pierwszej instancji w swoim orzeczeniu odniósł się do tego pisma i je ocenił, co wynika także z samej treści apelacji. Sąd odwoławczy taką ocenę dowodów i poczynione ustalenia faktyczne przez sąd pierwszej instancji aprobował.

Mając na uwadze obszerność i trafność wywodów sądu odwoławczego, a także to, że obie kasacje pod pozorem obrazy przepisów postępowania atakowały ustalenia faktyczne, dokonane przez sąd pierwszej instancji, należało oddalić je jako oczywiście bezzasadne.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.